сонна осінь з голубами янголів.

щось воно на денці тік то так.

я б тобі повірив би та я б тобі

хоч би якось, та подав би знак –

най би не бровою, то бровинкою,

най би розговівся і затих,

алебастровим цілунком викупив

від ламкої – в крапельку – води.

вітер заголив би небо лев'яче,

стер би з ока темних голубів.

хтось тай звикне, щось тай перемелеться,

от би тільки знак подав тобі.

але ще цілунки непроявлені,

ще душа не встоялась в душі,

і збирає осінь теплих янголів,

у вологий із лози кошіль.

і ростуть тумани, наче яблука,

і пантрують ласо кожен звук.

я б тебе, та я б тебе, та я б тебе

нині вже не випустив із рук,

обійняв би лагідно і лакомо,

від зорі холодної укрив.

я тебе усього світу знаками

кличу тебе, кличу тебе, кли…